

[Niels Westerby]

pege på, at der er et par problemer på længere sigt, som liberalt centrum overvejer at tage et initiativ til løsning af, om ikke andre måtte gøre det.

(Kort bemærkning).

Baunsgaard: Da det ærede medlem hr. Aksel Larsen har draget den beslutning, som jeg i 1963 på regeringens vegne foretog med henblik på ændring af sukkerprisen, ind i denne debat, skal jeg gerne oplyse det ærede medlem om, at sukkerprisen her i landet fastsættes af handelsministeren, som er forpligtet til at tage hensyn til den koncession, der er aftalt imellem regeringen og sukkerfabrikkerne. Som man jo ved, har vi den ordning — om man vil, den mærkværdighed — at hvis verdensmarkedets pris er høj, bliver vor sukkerpris lavere, og da verdensmarkedets pris var meget høj i 1963, var der et grundlag for at nedsætte sukkerprisen. Det ærede medlem mente, at vi kom til at fortryde denne handling. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at der har, så vidt jeg har kunnet konstatere, indtil nu ikke været noget grundlag for at fortryde det, for denne sukkerpris holdt lige frem til dette forår, altså i 2 år, hvor man på grund af faldende verdensmarkedspriser var nødt til at justere den danske sukkerpris opad.

Og lad mig så i øvrigt føje til, at mit kendskab til det ærede medlem tilsiger mig, at hvis jeg ikke havde handlet i absolut overensstemmelse med de forpligtelser, handelsministeren har, skulle det ærede medlem nok have vidst at gribe ind.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Det sidste har det ærede medlem hr. Baunsgaard naturligvis ret i. Men det, der er realiteten — og det ved vi alle sammen — er, at den pågældende nedsættelse af sukkerprisen kom, kort før pristalsstatistikken skulle optages, og selvfølgelig havde den motivering, at dermed kunne man påvirke pristallet, så det ikke steg så meget. Det samme var tilfældet med kartoflerne, som det ærede medlem ikke talte om.

Ja, andet har jeg ikke at sige ud over,

at det ville jo interessere mig at høre, om den højtærede økonomiminister kan modtage de stillede dagsordensforslag eller ikke kan modtage dem.

Økonomiministeren (Ivar Nørgaard): Jeg synes, jeg har god grund til at takke for den efter omstændighederne meget venlige behandling, min redegørelse har fået her i tinget.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen fandt jo endog anledning til at give mig ros for den. Han var inde på, at jeg havde tænkt mig godt om, og jeg skal gerne medgive, at den redegørelse, jeg gav nu, bygger på længere forberedelse og indeholder flere nuancer, end mine begrundelser kunne have den dag, jeg måtte anmode om at få udsat behandlingen i statistisk departement.

Derimod kan jeg naturligvis ikke acceptere det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansens påstand om, at min handling skulle have været i strid med loven. Jeg går ud fra, at det ærede medlem ville have foreslået en ganske anden dagsorden, hvis min handling var i strid med loven.

Jeg kan tilslutte mig den ærede ordfører for det radikale venstre hr. Baunsgaards forhåbning eller stillfærdige ønske om, at arbejdsmarkedets parter når til enighed om, hvilke af de to pristal man vil lægge til grund for lønreguleringen på det private arbejdsmarked. Men jeg må ligesom det ærede medlem hr. Baunsgaard understrege, at det har vi ikke herinde nogen indflydelse på.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen nævnte i forbindelse med spørgsmålet om boligpostens indregning, at der var sket prisstigninger på boliger i dette år, medens grundlaget for vægten af denne post var tilvejebragt sidste år. Hertil er at sige, at den vægt, man har fundet frem til, med rimelighed kan udregnes på grundlag af en forbrugsundersøgelse i løbet af sidste år og værdiansættes én gang om året, nemlig hver januar. Hvis man nemlig gør det, får man også en højere værdiansættelse, når huslejen stiger, sådan som det er sket i år.

Det, der bliver et problem ud af, og det, der faktisk ikke er løst endnu, er, hvordan man beregner, hvad lejen i eget hus skal sættes til. Hidtil har man simpelt hen ladet